

Ferenc pápa üzenete a hivatások 56. világnapjára, 2019.

Kedves testvérek!

A tavaly októberi, a Fiatalokról szóló Szinódus eleven és termékeny tapasztalata után nemrégiben Panamában megünnepeltük a 34. Ifjúsági Világtalálkozót is. Két olyan találkozás volt ez, amely lehetővé tette, hogy az Egyház egyrészt a Szentlélek szava felé fordítsa figyelmét, másrészt megismerje a fiatalok életét, kérdéseiknek, az őket nyomasztó terheknek és a szívükben lakozó reményeknek sokaságát.

Ezen a Világnapon ahhoz a gondolathoz szeretnék visszatérni, amit a fiatalokkal is megosztottam Panamában: az Úr hívása az ígéretet hordozóvá tesz minket és egyúttal azt kéri, hogy vele és érte kockázatot is vállaljunk. Szeretnék ezért röviden e két szempontnál elidőzni: ígéret és kockázat – együtt elmélkedve arról az evangéliumi szakasról, amely a Galileai-tenger mellett játszódik és az első tanítványok meghívásáról szól (Mk 1,16–20).

Két testvérpár, Simon és András, illetve Jakab és János épp a napi munkájukat végzik, mint halászok. Eme megerőltető foglalkozás gyakorlása során megismerték a természet törvényeit és néha szembe is kellett szállniuk velük, amikor szembeszél fúj és a hullámok hányták-vetették a csónakot. Néhanapján megérte a nehéz munka és gazdag volt a fogás, máskor az egész éjszaka sem volt elég ahhoz, hogy megtöltsék a hálókat, így fáradtan és csalódottan tértek vissza a partra.

Jól ismert élethelyzet ez, amelyet mindegyikünk összevethet a szívében lakozó vágyakkal: olyan feladatnak látunk neki, amelyről azt reméljük, hogy gyümölcsöző lesz, a „lehetőségek tengerén” haladunk, keresve a megfelelő utat, amely kielégítheti a boldogság utáni vágyunkat. Az ember időnként örvendezik a gazdag halfogás miatt, máskor meg bátorsággal kell felvérteznie magát, mert a hullámok hánya hajót kell kormányoznia, megint máskor azzal a csalódással kell számolnia, hogy ott áll majd üres hálókkal.

Mint minden meghívástörténetben, most is egy találkozásról van szó. Jézus a halászok mellett elhaladva megpillantja őket és közeledik feléjük... Olyan pillanat ez, mint amikor azzal a személlyel találkoztunk, akivel eldöntöttük, hogy házasságban megosztjuk egymással az életünket, vagy mint amikor a megszentelt élet vonzását megéreztük: egy találkozás meglepetését éltük át és ugyanebben a pillanatban megsejtettük egy olyan öröm ígértét, amely képes betölteni az életünket. Így fordult Jézus azon a napon a Galileai-tenger partján e halászok felé, „megtörve a normalitás bénultságát” (Szentbeszéd a Megszentelt Élet 22. világnapján 2018. február 22.). És rögtön egy ígéretet is tett nekik: „Emberek halászaivá teszek titeket” (Mk 1,17).

Isten megszólítása egyáltalán nem valamiféle beavatkozás az ember szabadságába, nem egy ketrec vagy egy reánk nehezedő teher, sokkal inkább egy szeretetteljes kezdeményezés, amellyel Isten hozzánk fordul és arra hív, hogy „szálljunk be” egy nagy tervbe, amelyben ő a részvételünket kívánja. Ebben a hívásban pedig a tenger sokkal tágasabb horizontját és egy sokkal gazdagabb halfogás lehetőségét nyitja meg számunkra.

Isten terve ugyanis az, hogy életünk ne vesszen el a banalításban, ne ragadjon bele a mindennapi szokások tunyaságába és ne maradjon tétlen olyan döntések előtt, amelyek új értelmet adhatnak neki. Az Úr nem akarja, hogy megelégedjünk azzal, hogy tengünk-lengünk, nem akarja, hogy azt higgyük, lényegében nincs semmi, ami megérné a szenvedélyes erőfeszítést, nem akarja, hogy kioltsuk belső nyugtalanságunkat vagy lemondjunk új utak kereséséről. Ha néha megajándékoz egy „csodálatos halfogás” élményével, azért teszi, mert segíteni akar, hogy felismerjük, közülünk mindenki – különféle módon – valami nagyra hivatott és hogy életünk ne akadjon meg az értelmetlenség hálójában, ami megbénítja a szívet. A hivatás tehát meghívás arra, hogy ne a parton álldogáljunk hálókkel a kezünkben, hanem azon az úton kövessük Jézust, amelyet ő eltervezett a mi számunkra és a körülöttünk élő emberek javára és boldogságára.

Természetesen e meghívás elfogadása a döntés bátorságát kívánja. Amikor az első tanítványok meghallották, hogy Jézus egy nagyobb küldetésben való részvételre hívja őket, „azonnal otthagyták hálójukat és követték őt” (vö. Mk 1,18). Ez azt jelenti, hogy az Úr hívásának követéséhez teljesen oda kell adnunk magunkat és vállalnunk egy teljesen újszerű kihívás kockázatát; mindent el kell hagynunk, ami a mi kis hajónkhoz akar kötni minket és megakadályoz abban, hogy egy végleges döntést meghozzunk. Mindez részünkről azt a merészséget kívánja, hogy szüntelenül törekedjünk felfedezni a tervet, amelyet Isten a mi életünkről elgondolt. Alapjában véve, ha a meghívás végtelen tengere előtt állunk, nem elégedhetünk meg azzal, hogy a biztonságos hajóból vessük ki hálójunkat, hanem rá kell bízunk magunkat az Úr ígéreteire.

Itt mindenekelőtt keresztény élethivatásunkra gondolok, amelyet mindnyájan elnyertünk a keresztségben, ami arra emlékeztet minket, hogy életünk nem a véletlen terméke, hanem ajándék – annak ajándéka, hogy Isten szeretett gyermekei vagyunk, akik az Egyház nagy családjában gyűltek össze. Épp ott, a keresztény közösségben születik és fejlődik a keresztény életünk, mindenekelőtt a liturgiának köszönhetően, amely elvezet Isten szavának befogadására és a szentségi élet kegyelmébe. Itt tanítanak minket kiskorunktól fogva az imádság művészetére és arra, hogy mindent testvériesen megosszunk egymással. Éppen azért, mert új életet ad és Krisztushoz vezet, az Egyház az Édesanyánk, ezért szeretnünk kell őt, és ha arcán a gyengeség vagy a bűn ráncait látjuk, segítenünk kell, hogy egyre szebbé és ragyogóbbá váljon, hogy a világban Isten szeretetének tanúja lehessen.

A keresztény élet azon döntésekben mutatkozik meg, amelyek nemcsak a mi egyéni utunknak adnak világos irányt, hanem a társadalomban is hozzájárulnak Isten Országának növekedéséhez. Olyan döntésekre gondolok, mint Krisztusban házasságot kötni és családot alapítani, kitartóan dolgozni munkaköri-szakmai hivatásokban, elköteleződni a szolidaritás és a felebaráti szeretet mellett, társadalmi és politikai felelősséget vállalni stb. Ezek olyan hivatások, amelyek az igazságosság, a szeretet és a jóság ígéreteinek hordozóivá tesznek minket, nemcsak saját magunk számára, hanem annak a társadalmi és kulturális környezetnek javára is, amelyben élünk, amelynek bátor keresztényekre és Isten Országának hiteles tanúira van szüksége.

Az Úrral való találkozásban néhányan megérik a megszentelt élet vagy a papi hivatás

rendkívüliségét. Ez a felfedezés egyszerre fellelkesít és meg is ijeszt. Az ember arra érez meghívást, hogy emberhalásszá váljon az egyház hajójában, mégpedig önmaga teljes odaadottságában, illetve elköteleződve az evangélium és testvérei hiteles szolgálatában. Merészséget kíván meg a döntés, hogy mindent hátrahagyjunk azért, hogy az Urat kövessük, egészen neki szenteljük magunkat azért, hogy művében részt vehessünk. Számos belső ellenállás akadályozhatja egy ilyen döntés meghozatalát. Néhányakban akadályt jelenthet a túlságosan világias környezet, amelyben Isten és az evangélium számára látszólag nem akad hely, mások elbátortalanodnak és egyfajta „reményfáradtságba” süllyednek (Szentbeszéd a lelkipásztorok, szerzetesek és világi mozgalmak tagjainak tartott szentmisén, Panama, 2019. január 26.).

Nincs annál nagyobb öröm, mint életünket az Úrért kockáztatni. Különösen nektek, fiataloknak szeretném mondani: ne legyetek süketek az Úr hívására! Ha ő titeket erre az útra hív, akkor ne húzzátok vissza az evezőket a csónakba, hanem bízzátok rá magatokat. Ne hagyjátok, hogy eltántorítson benneteket a rátok törő bénító félelem a magaslatok láttán, amelyekre az Úr meghív. Mindig gondoljatok arra, hogy az Úr azoknak, akik hálójukat és csónakjukat elhagyják az ő követéséért, megígéri egy új élet örömét, ami eltölti a szívet és lelkesít hivatásuk ösvényén haladva.

Kedves testvérek, nem mindig könnyű hivatásunkat felismerni és életünket ennek megfelelően alakítani. Épp ezért a hivatások ügye mindig az egész Egyház elköteleződését kívánja, azaz lelkipásztorokét, szerzetesekét, lelkipásztori munkatársakét és nevelőikét, hogy különösen a fiatalok számára a meghallgatás és a megkülönböztetés lehetőségeit elérhetővé tegyék. Ifjúság- és hivatáspasztorációra van szükség, ami mindenekeelőtt az imádság, Isten szavának tanulmányozása, az adoráció és a lelki nevelés által segít abban, hogy Isten tervét felismerjük.

Ahogy a Panamai Ifjúsági Találkozó alatt többször is elhangzott, Szűz Máriára kell tekintenünk. Ennek a fiatal lánynak az életében a hivatás egyszerre volt ígéret és kockázatvállalás. Nem volt egyszerű a küldetése, de soha nem engedte, hogy a félelem felülkerekedjen rajta. „Az ő igenje egy olyan ember igenje volt, aki fel akarta vállalni a veszélyeket és mindent egy lapra tett fel, miközben nem volt semmi más garanciája, mint az a bizonyosság, hogy hordozója lesz a kapott ígéreteknak. És így én is személy szerint kérdezlek titeket: az ígéret hordozóinak érzitek-e magatokat? Milyen ígéretet hordoztok a szívetekben, mi mozgat titeket? Máriának kétségtelenül nehéz küldetése volt, de a nehézségek nem jelentettek számára elég okot arra, hogy nemet mondjon. Világos volt számára, hogy történhetnek bonyodalmak, de az is, hogy ezek nem ugyanazok a nehézségek, amelyeket akkor tapasztalnánk, ha a gyávaság megbénítana minket azért, mert nem tudunk mindent előre és egyértelműen” (Vigília a fiatalokkal, Panama, 2019. január 26.).

Ezen a napon imádkozzunk közösen az Úrhoz, hogy segítsen felfedezni életünkben az Ő szeretettervét és adjon bátorságot annak az útnak a vállalásához, amelyet személyesen mindegyikünknek szánt.

Kelt Rómában, 2019. január 31-én, Bosco Szent János emléknapiján,
Ferenc pápa